

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4203/2022
26.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиља АА, ББ и ВВ, све из ..., чији је заједнички пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Ваљево са седиштем у Ваљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2108/22 од 13.07.2022. године, у седници већа одржаној 26.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2108/22 од 13.07.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2108/22 од 13.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 262/21 од 11.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име топлог obroка и регреса – разлике укупне зараде за период од 01.04.2018. до 31.03.2021. године исплати износ од 189.893,70 динара са законском затезном каматом почев од 19.02.2022. године до исплате, као и износ од 42.103,72 динара на име затезне камате обрачунате до 18.02.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име топлог obroка и регреса – разлике укупне зараде за период од 01.04.2018. до 31.03.2021. године исплати износ од 172.543,95 динара са законском затезном каматом почев од 19.02.2022. године до исплате, као и износ од 37.479,66 динара на име затезне камате обрачунате до 18.02.2022. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ВВ којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име топлог obroка и регреса – разлике укупне зараде за период од 01.04.2018. до 31.03.2021. године исплати износ од 201.810,70 динара са законском затезном каматом почев од 19.02.2022. године до исплате, као и износ од 43.814,69 динара на име затезне камате обрачунате до 18.02.2022. године. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2108/22 од 13.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиља и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилџ су благовремено изјавиле посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужилџа, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припадају тужилџе), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у делу у коме је одлучено о захтеву тужилџа за исплату ових накнада донете у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужилџа као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбе тужилџа у овом спору поднете су 28.04.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужилџа није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић